

Книгата на Даниил – Число четиридесет

Павел

Jeff Pippenger

2024-01-04

Първа глава на книгата Даниил, когато се съпостави с четвърта глава на Даниил, представя историята на първия и втория ангел от 1798 до 1844 година. В тази история книгата Даниил беше разпечатана, а частта, която беше разпечатана, бяха седма, осма и девета глава.

„Правило върху правило“, първа, четвърта, а след това от седма до девета глава илюстрират историята на милеритското движение на първия ангел.

В тази история (1798 до 1844 г.) бяха установени основополагащите истини на адвентизма и тези истини в крайна сметка бяха представени върху пионерската карта от 1843 г. Образът на Навуходоносор от Даниил, втора глава, е на картата. Виденията от Даниил 7 и 8 са на картата. Там е представена „непрестанната“ от осма глава, както и „седемте времена“ от Левит 26. Трите горко на исляма, както са представени в Откровение, девета глава, са там. Бог многократно предупреждаваше предварително, че тези основополагащи истини ще бъдат атакувани.

„Нека онези, които стоят като Божии стражи по стените на Сион, да бъдат мъже, които могат да виждат опасностите пред народа — мъже, които могат да различават между истина и заблуда, праведност и неправедност.“

„Предупреждението дойде: Не бива да се допуска да навлезе нищо, което би смутило основата на вярата, върху която градим още откакто вестта дойде през 1842, 1843 и 1844 година. Аз бях в тази вест и оттогава до днес стоя пред света, вярна на светлината, която Бог ни е дал. Нямаме намерение да отдръпнем нозете си от платформата, върху която бяха поставени, докато ден след ден търсехме Господа с усърдна молитва, търсейки светлина. Мислите ли, че бих могла да се откажа от светлината, която Бог ми е дал? Тя трябва да бъде като Канарата на вековете. Тя ме е направлявала още от времето, когато ми беше дадена.“ Review and Herald, April 14, 1903.

Делото на човека с четката за пръст, което трябва да се извърши с участието на Божия народ в последните дни, е представено и от Исая, когато той посочва народа на последните дни и делото, към което е призван, защото основите бяха предопределени да бъдат затрупани с заблуда, преди да настъпят последните дни.

И они, които ще произлязат от тебе, ще съградят древните запусели места; ти ще въздигнеш основите на много поколения; и ще бъдеш наречен: Поправителят на пролома, Възстановителят на пътищата за обитаване. Исая 58:12.

„Старинните запусели места“ се отнася до доктриналните истини, свързани с двете опустошаващи сили на езичеството и папството. Последователността на двете опустошаващи сили — езичеството, последвано от папството — е онова, което Уилям

Милър използваше като рамка за всяко пророчество, което представяше.

И ще съградят древните развалини, ще въздигнат предишните заустения и ще възстановят заустелите градове, опустошенията на много поколения. Исаия 61:4.

Структурата на пророчеството, представена като рамката, е историята и взаимоотношението на тези две сили. Да се възстановят „пътеките за обитаване“, е възстановяването на рамката на Милър, която в неговия сън бе представена чрез делото на човека с четката за прах. Исаия използва илюстрацията на историята на Ездра и на онези, които се завърнаха от Вавилон и възстановиха Йерусалим, за да посочи възстановяването на предишните заустения.

От дните на бащите си и до днес сме в голямо прегрешение; и поради беззаконията си ние, нашите царе и нашите свещеници бяхме предадени в ръката на царете на земите — на меч, на плен, на разграбване и на посрамване, както е днес. А сега за малко време ни бе показана благодат от Господа, нашия Бог, за да ни остави остатък за избавление и да ни даде колче в Своето свято място, та нашият Бог да просветли очите ни и да ни даде малко съживление в робството ни. Защото бяхме роби; но нашият Бог не ни остави в робството ни, а простря към нас милост пред очите на персийските царе, за да ни даде съживление, да издигнем дома на нашия Бог и да поправим заустенията му, и да ни даде стена в Юда и в Ерусалим. Ездра 9:7–9.

Ездра и онези, които възстановиха Йерусалим, представляват „остатъка“, който е възстановителят на пътищата, за да се живее в тях, и те са онези, които извършват делото в контекста на молитвата от Левит двадесет и шеста глава, на която Ездра се позовава: „от дните на бащите ни до днес сме в голямо прегрешение; и поради беззаконията си ние, нашите царе и нашите свещеници, бяхме предадени в ръката на царете на земите — на меч, на плен, на грабеж и на посрамване.“ „Денят“, за който той говори, е „денят“, в който „остатъкът“ на последните дни възстановява пътищата, за да се живее в тях.

Остатъкът на Ездра са двамата свидетели, които биват възкресени в края на трите дни и половина и изпълняват молитвата от Левит двадесет и шеста глава, както е онагледено от Даниил в девета глава. Когато Ездра и неговите съработници се завърнаха от изгнание и възстановиха Ерусалим, те бяха предобраз на делото по възстановяването на скъпоценностите на Милър, което е делото по възстановяването на основополагащите истини на Милър. Поради тази причина разбирането на рамката на делото на Милър е съществено.

„Апостолите градиха върху сигурна основа — самата Канара на вековете. Към тази основа те принасяха камъните, които издялваха от света. Строителите не се трудеха безпрепятствено. Техният труд бе направен извънредно труден поради съпротивата на враговете на Христос. Те трябваше да се борят срещу фанатизма, предразсъдъците и омразата на онези, които градяха върху лъжлива основа. Мнозина, които се трудеха като строители на църквата, биха могли да бъдат уподобени на строителите на стената в дните на Неемия, за които е писано: „А ония, които зидеха по стената, и ония, които носеха товари, и ония, които товареха, с едната си ръка вършеха работата, а с другата държаха оръжие.“ Неемия 4:17.“ Деяния на апостолите, 596.

И в двата откъса от Исая делото е да се издигнат основите и запусенията на много поколения. Исая посочва едно духовно дело, което е било илюстрирано чрез буквалното дело. Основите е трябвало да бъдат пазени, но вместо това в крайна сметка те били напълно покрити от фалшива основа от подправени скъпоценни камъни. Онези, които Исая посочва, възстановяват основополагащите истини на милеритите, а не буквални тухли и камъни. Символът на тези истини е рамката на Милър за двете опустошителни сили, които тъпкаха светилището и множеството в продължение на „седем времена“.

Това дело на възстановяване е представено като издигане на „основите“ и „запусенията на много поколения“ и представлява пророческото дело по възстановяване на основополагащите истини чрез методологията, която привежда пророческа линия след пророческа линия, тук малко и там малко. Делото по възстановяване на основите и запусенията е делото по представяне и защита на първоначалните истини, изобразени върху пионерските карти от 1843 и 1850 година, които са двете таблици на Авакум, втора глава. И това дело се извършва чрез методологията на късния дъжд — „ред след ред“. То е делото на завръщане към старите пътеки на Йеремиа в спора с онези, които желаят да поддържат една фалшива основа, както е представено от фалшивите скъпоценности в съня на Милър.

„Врагът се стреми да отклони умовете на нашите братя и сестри от делото по приготвянето на един народ, който да устои в тези последни дни. Неговите софизми са предназначени да отвеждат умовете далеч от опасностите и дълговете на настоящия час. Те смятат за нищо светлината, която Христос дойде от небето да даде на Йоан за Своя народ. Те учат, че сцените, които са непосредствено пред нас, не са от достатъчна важност, за да им се отдели особено внимание. Те обезсилват истината от небесен произход и ограбват Божия народ от неговата минала опитност, като вместо нея му дават една лъжлива наука.

„Тъй казва Господ: Застанете по пътищата и вижте, и попитайте за древните пътеки, де е добрият път, и ходете по него.“ Йеремиа 6:16.

„Никой да не се стреми да изтръгне основите на нашата вяра — основите, които бяха положени в началото на нашето дело чрез молитвено изучаване на Словото и чрез откровение. Върху тези основи ние градим през последните петдесет години. Хората може да предполагат, че са намерили нов път и че могат да положат по-здрава основа от онази, която е била положена. Но това е голяма измама. Защото никой не може да положи друга основа освен тази, която е положена.

„В миналото мнозина са се заемали с изграждането на нова вяра, с установяването на нови принципи. Но колко дълго устоя тяхното строителство? Скоро то се срути, защото не беше основано върху Канарата.

„Нима първите ученици не трябваше да се сблъскат с човешките думи? Нима не трябваше да слушат лъжливи теории и след това, като сторят всичко, да устоят твърдо, казвайки: „Никой не може да положи друга основа освен положената“? 1 Коринтяни 3:11.

„И тъй, ние трябва да държим началото на нашата увереност твърдо до края. Думи на сила са били изпратени от Бога и от Христос към този народ, като го извеждат от света, точка по точка, в ясната светлина на настоящата истина. С устни, докоснати от свят огън, Божиите служители са прогласявали вестта. Божественото слово е положило своя печат върху истинността на прогласената истина.“ Свидетелства, том 8, 296, 297.

„Делото по приготвянето на един народ, за да устои в последните дни,“ е делото, свързано с двете пророчества на Езекиил в тридесет и седма глава. Една вест се предава чрез гласа на Исаия в пустинята, а първата вест на Езекиил събира заедно онези, които са били мъртви на улицата на града Содом и Египет в продължение на три и половина дни. Тогава те разпознават, че са били във времето на забавяне от притчата на Матей за десетте девизи. След това чуват призива, даден на Еремия, да отдели скъпоценното от нищожното, ако желаят да се върнат. Те също така разпознават молитвата на Даниил в девета глава като настояща истина. Следователно, ако и когато изберат да се върнат, като приемат и изпълнят условията на благовестието, тогава приемат втората вест на Езекиил и се изправят на нозете си — една твърде голяма войска.

„Делото по приготвянето на народ, който да устои в последните дни“, се извършва чрез методологията на късния дъжд „ред след ред“. Това дело включва дело на възстановяване на милеритовите истини, които са представени върху пионерските схеми от 1843 и 1850 година. Тези две схеми са двете таблици на Авакум и трябва да бъдат положени една върху друга (ред след ред), и по този начин двете схеми представят основополагащите истини, които трябва да бъдат възстановени в последните дни от човека с четката за прах.

Когато бъдат събрани заедно, ред по ред, те посочват грешката в картата от 1843 г., която впоследствие бе поправена в картата от 1850 г. Когато бъдат разглеждани като една таблица (ред по ред), те тогава представят както опитността на Божия народ, така и скритата история на седемте гръма, защото заедно изобразяват първото разочарование, времето на забавянето, Среднощния вик, 22 октомври 1844 г. и голямото разочарование.

Първото разочарование, Среднощният вик и голямото разочарование са скритата история на седемте гръма. Това е структурата на истината, защото истината се основава на това, че първата и последната буква на еврейската дума „истина“ са същите, както и първото и последното разочарование в тази история. Средната и тринадесета буква е символ на бунт, както е представен от онези, които отхвърлят вестта на Среднощния вик. Двете карти, когато бъдат събрани заедно, предоставят двама свидетели за пророческите истини на милеритите, които трябва да бъдат възстановени от човека с четката за прах, но те също така посочват преживяването, което е прообраз на преживяването на сто четиридесет и четирите хиляди.

Онези, които бяха призвани да бъдат знамето (сто четиридесет и четирите хиляди), се изправиха пред първото си разочарование на 18 юли 2020 г., а после, през юли 2023 г., им бе представена вест от глас, който вика в пустинята. Гласът ги призоваваше да се върнат.

Именно в този момент от скритата история на седемте гръмотевици бунтът ще бъде изявен, защото следващият ориентир е, когато човекът с четката за пръст събере скъпоценните камъни и ги хвърли в ковчезето. Тогава те заблестяват десет пъти по-ярко. В този момент Милър бе събуден. Когато девиците (Милър) се събудят, е твърде късно. Възстановяването на запустенията от много поколения е дело, в което двамата свидетели трябва да участват. Това дело сега се извършва.

Рамката на пророчествата на Уилям Милър, представена чрез видението при река Улай, в Даниил, глави седма, осма и девета, беше тази на двете опустошаващи сили — езичеството и папството; а рамката за Future for America е езичеството (змеят), последвано от папството (звярът) и отстъпническият протестантизъм (лъжепророкът). Ключът, който установява и двете рамки, са писанията на апостол Павел. Апостол Павел беше пророческият глас, който свърза древния Израил с духовния Израил. Преди своето обръщане Павел се наричаше Савел, което означава „избран“ или „посочен“.

Павел бе избран (избран) да бъде апостол на езичниците и, наред с други неща, бе избран заради своето разбиране на Стария завет. Като е написал по-голямата част от Новия завет, няма друг измежду новозаветните автори, който да е притежавал такова разбиране на Стария завет, каквото имаше Павел. Той бе избран да поведе в представянето на евангелието на езичниците, но бе избран и да установи връзката между пророческите истории на Стария завет и пророческата история, която последва времеви период на кръста. Без свидетелството на Павел пророческото разбиране на милеритите, както и това на Future for America, не би съществувало. Именно в самата история, в която буквалният Израил бе разведен като Божий избран народ, Павел бе избран да посочи, че този древен Израил, макар тогава и разведен с Бога, бе символът на пророческата история на духовния Израил. Необходимите пророчески правила за движенията на първия и третия ангел се основават предимно върху писанията на апостол Павел.

Поради тази причина ще разгледаме някои от пророческите принципи, посочени от Павел, които оказаха влияние върху вестта на милеритите, поставена в рамката на две запустяващи сили; и като правим това, ще разгледаме също и как тези принципи въздействат върху рамката на три запустяващи сили.

Освен това, братя, не искам да не знаете, че всичките наши бащи бяха под облака и всички минаха през морето; и всички в облака и в морето се кръстиха в Моисей; и всички ядоха една и съща духовна храна; и всички пиха едно и също духовно питие; защото пиеха от онази духовна Канара, която ги следваше; а Канарата беше Христос. Но към мнозина от тях Бог не беше благоволен; понеже бяха повалени в пустинята. А тези неща станаха за наши примери, за да не пожелаваме зли неща, както и те пожелаха. Нито бивайте идолопоклонници, както някои от тях бяха; както е писано: „Людете седнаха да ядат и да пият, и станаха да играят.“ Нито да блудстваме, както някои от тях блудстваха, и в един ден паднаха двадесет и три хиляди. Нито да изпитваме Христос, както и някои от тях Го изпитваха и бяха погубени от змиите. Нито роптайте, както и някои от тях роптаеха и бяха погубени от погубителя. А всичко това им се случваше за

примери; и беше написано за наше наставление, върху които са дошли последните времена. 1 Коринтяни 10:1–10.

В десет кратки стиха Павел посочва, че обредът на кръщението е бил предобразен при преминаването през Червеното море, че Канарата, която следваше древния Израил, е била „духовна Канара“, и че това е бил Христос. Той посочва, че древният Израил е бил пример за онези, които живеят в последните дни. Този откъс е предупреждение, и този откъс е предмет на спор между онези, които отстояват истината, и онези, които се противопоставят на истината. Адвентните богослови учат, че Павел просто е посочвал, че историите на древния Израил илюстрират нравствени поуки, които трябва да бъдат разбрани от живеещите в последните дни, но настояват, че Павел не е посочвал, че историите на буквалния Израил в действителност трябва да се повторят в духовния Израил. Сестра Уайт често използва този откъс, за да потвърди именно това, което Павел е имал предвид.

„Всеки от древните пророци говореше по-малко за своето време, отколкото за нашето, така че тяхното пророкуване е в сила за нас. „А всичко това им се случваше за примери; и се написа за поука на нас, върху които са достигнали последните времена.“ 1 Коринтяни 10:11. „На които се откри, че не на себе си, а на нас служеха с онова, което сега ви се възвести чрез ония, които ви проповядваха благовестието чрез Светия Дух, изпратен от небето; в което неща ангелите желаят да надникнат.“ 1 Петрово 1:12....

„Библията е събрала и свързала заедно своите съкровища за това последно поколение. Всички великите събития и тържествени действия от старозаветната история са се повтаряли и се повтарят в църквата в тези последни дни.“ Избрани вести, кн. 3, 338, 339.

„Великите събития и тържествените действия от старозаветната история са се повтаряли и се повтарят в църквата в тези последни дни“ — така сестра Уайт обобщава значението на Павловите думи в тези стихове. В опит да подкопае Павловото отъждествяване на древния Израил като символично илюстриращ историята на буквалния Израил, Сатана е наложил две основни атаки срещу този пророчески принцип. Първата, която вече споменах, е твърдението, че Павел просто е посочвал, че тези истории представляват нравствени поуки. Това лъжливо учение е полуистина, а полуистината изобщо не е истина. Вярно е, че нравствените поуки, които могат да бъдат извлечени от историята на древния Израил, са за полза на онези, които живеят в последните дни, но когато това се използва, за да се отрече, че тези истории са също и илюстрация на събития, които ще се повторят, то се превръща в полуистина, която е предназначена да отрече истината.

„Благословение или проклятие сега са поставени пред Божия народ — благословение, ако той излезе от света, отдели се и ходи в пътя на смирено послушание; и проклятие, ако се съедини с идолопоклонниците, които потъпкват високите изисквания на небето. Греховете и беззаконията на бунтовния Израил са записани и картината е представена пред нас като предупреждение, че ако подражаваме на техния пример на престъпление и отстъпим от Бога, ще паднем също тъй сигурно, както паднаха и те. „А всичко това им се случваше за примери; и се написа за поука на нас, върху които са дошли последните времена.“ Свидетелства, том 1, 609.

Една истина не бива да се използва, за да отрича друга истина; защото, когато това се прави, Божията истина се превръща в лъжа.

„Не бива една дума на Спасителя да се използва, за да обезсили друга.“ Великата борба, 371.

Учението, че историята на древния Израил представлява единствено нравствени поуки, често се използва от адвентни богослови, за да се унищожи пророческото Божие Слово; и то е една от полуистините, включени в блюдото от басни, приготвено, за да заблуди Божия народ да приеме лъжата, а лъжата, която те приемат, е посочена в писанията на апостол Павел.

Другата основна атака срещу принципа, че историята на древния Израил илюстрира историята на съвременния Израил, е измислена от йезуитите в хода на Контрареформацията и се състои в това да се приеме идеята, че историята на древния Израил се повтаря. Йезуитската лъжа е, че историята се повтаря буквално, а не духовно. Тази лъжа е измислена като средство да се възпрепятства разбирането, че римският папа е антихристът на библейското пророчество, защото това учение се съгласява с истината, че в последните дни има антихрист, но твърди, че антихристът е представен от буквална сила, а не от духовна сила. Тогава блудницата в Откровение седемнадесета глава, която има написано на челото си тайнствения Вавилон, би била блудница, която възниква в буквалната земя на Вавилон, която днес е Ирак.

„Онези, които се объркват в разбирането си на словото и не успяват да видят значението на антихриста, несъмнено ще застанат на страната на антихриста.“ Kress Collection, 105.

Папата е буквална личност, представляваща буквална власт (Католическата църква), но той и неговата организация са били пророчески обозначени чрез буквалния Вавилон и могат да бъдат правилно разпознати единствено когато темата за антихриста бъде представена като духовното изпълнение на буквален образец. Павел посочи, че буквалният Израил онагледява духовния Израил, но това не беше нова пророческа истина, която той представи, защото неговото разбиране като цяло се основаваше на Стария завет и именно там е основано неговото свидетелство.

Тъй казва Господ, Царят Израилев, и неговият Изкупител, Господ на Силите: Аз съм първият и Аз съм последният; и освен Мене няма Бог. И кой, като Мене, ще призове, ще възвести това и ще го нареди пред Мене, откакто поставих древния народ? И нека им покажат нещата, които идат и които ще дойдат. Не бойте се и не се страхувайте: не ви ли известих от онова време и не ви ли възвестих? Вие сте Моите свидетели. Има ли Бог освен Мене? Да, няма друга Канада; не зная друга. Исаия 44:6–8.

Ние трябва да бъдем Христови свидетели, както беше и Павел, че Алфа и Омега определи не само древния Израил, но и всички библейски древни народи като символи, за да покажат „нещата, които предстоят“, върху онези, които живеят в последните дни. Павел беше вещ в Стария завет и беше издигнат, за да бъде пророческото свързващо звено между домостроителствата на буквалния и духовния Израил. Именно неговите писания

направляваха онези, които разбраха увеличаването на знанието във времето на края през 1798 година, а също и през 1989 година.

Древният буквален Вавилон, древните синове на Изтока, древният Египет, древна Гърция и древната Мидо-Персийска империя са символи на духовни сили в края на света. Древните символи са буквалното, което предшества и представлява духовното, което следва. Павел отива дотам, че посочва, че буквалният Адам е символизирал духовния Адам (който е Христос).

И така е писано: „Първият човек Адам стана жива душа“; „последният Адам стана животворящ дух“. Но не е първо духовното, а естественото, а после духовното. Първият човек е от земята, пръстен; вторият човек е Господ от небето. Какъвто е пръстният, такива са и пръстните; и какъвто е небесният, такива са и небесните. И както сме носили образа на пръстния, така ще носим и образа на небесния. 1 Коринтяни 15:45–49.

Има някои много дълбоки уроци, които Павел преподава относно първия и последния Адам, но ние просто посочваме принципа, който той излага съвсем ясно в този пасаж, когато казва: „Не духовното е първо, а естественото; после духовното.“ Буквалното, което Павел тук определя като „естествено“, е първо, а духовното е последно. Буквалният Израил беше първи и естествен, а духовният Израил идва „после“.

Буквалният Вавилон предхожда духовния Вавилон. Следващият важен момент, който е подчертан в писанията на Павел, е моментът в историята, когато следва да се приложи промяната от буквалното към духовното. Това е времевият период на кръста, когато се посочва пророческата промяна от буквалното към духовното.

Защото всички вие сте Божии чедра чрез вяра в Христа Исуса. Понеже всички вие, които в Христа се кръстихте, в Христа се облякохте. Няма вече юдеин, нито елин; няма роб, нито свободник; няма мъжки пол, нито женски; защото всички вие сте едно в Христа Исуса. А ако сте Христови, то сте Авраамово семе и наследници по обещанието. Галатяни 3:26–29.

Няма значение какво би могло да бъде вашето право по рождение; ако и когато приемете Христос, тогава ставате Авраамово потомство. Вие не сте буквалният Израил; вие сте духовният Израил. Преходът от буквалното към духовното беше кръстът. Павел разделя човечеството на две категории. Всяка категория има свой собствен завет, всяка е потомство на Авраам. Всяка има град, който представлява нейното семейство и завет. Всяка е или син на буквалния Адам, или на духовния Адам.

Защото е писано, че Авраам имаше двама сина, единият от слугиня, а другият от свободна. Но онзи, който беше от слугинята, се роди по плът; а онзи от свободната — по обещание. Това има иносказателен смисъл, защото тия жени са двата завета: единият е от планината Синай, който ражда за робство, и той е Агар. Защото тая Агар е планината Синай в Арабия и съответства на сегашния Ерусалим, който е в робство с децата си. А горният Ерусалим е свободен; той е майка на всички нас. Защото е писано: „Весели се, неплодна, която не раждаш; избухни и извикай, ти, която не се мъчиш в родилни болки;

защото повече са децата на самотната, отколкото на тая, която има мъж.“ А ние, братя, както Исаак, сме чеда на обещанието. Но както тогава онзи, който беше роден по плът, гонеше родения по Дух, така е и сега. Обаче какво казва Писанието? „Изгони слугинята и сина ѝ; защото синът на слугинята няма да наследи заедно със сина на свободната.“ И тъй, братя, ние не сме чеда на слугинята, а на свободната. Галатяни 4:22–30.

В периода на кръста древните буквални неща станаха символи на съвременните духовни. Апостол Павел изясни тези съществени пророчески истини, които позволиха на Уилям Милър да установи рамката на две запустяващи сили, върху която той основа всичките си пророчески заключения. Същото дело, извършено от апостол Павел, е онова, което определя трите запустяващи сили, които представляват рамката за всички пророчески заключения на Future for America.

Рамката на разбирането на Милър за увеличаването на знанието, представено чрез видението за река Улай в седма, осма и девета глава, се основаваше върху неговото откритие, че „ежедневната“ в книгата Даниил представлява езическия Рим. Той направи това откритие във второто послание на Павел към солунците. Това разбиране е първостепенната истина, посочена във връзка с пророческата „лъжа“, която причинява силно заблуждение да дойде върху адвентистите от седмия ден в последните дни.

Ще продължим нашето изследване на увеличаването на знанието, представено чрез видението за река Улай, в следващата статия, като разгледаме онова, което Милър е разпознал в посланието на Павел.

„Онзи, Който вижда под повърхността, Който чете сърцата на всички човеци, казва за онези, които са имали голяма светлина: „Те не са наскърбени и смаяни поради своето нравствено и духовно състояние.“ Да, те избраха своите си пътища и душата им се наслаждава в мерзостите им. „И Аз ще избира заблужденията им и ще докарам върху тях онова, от което се боят; защото, когато виках, никой не отговаряше; когато говорех, те не слушаха; но вършиха зло пред очите Ми и избираха онова, което не Ми беше угодно.“ „Бог ще им прати силно заблуждение, за да повярват на лъжата“, защото „не приеха любовта към истината, за да се спасят“, „а намериха удоволствие в неправдата.“ Исая 66:3, 4; 2 Солунци 2:11, 10, 12.

„Небесният Учител запита: „Каква по-силна заблуда може да подмами ума от преструвката, че градите върху правилната основа и че Бог приема делата ви, когато в действителност вършите много неща според светската политика и съгрешавате против Йехова? О, това е голяма измама, пленителна заблуда, която завладява умовете, когато хора, които някога са познавали истината, вземат формата на благочестие за неговия дух и сила; когато предполагат, че са богати, забогатели и нямат нужда от нищо, докато в действителност се нуждаят от всичко.“ Testimonies, том 8, 249, 250.